

Af Hensyn til de købstadsøgende Bønders Heste var al Slædesport paa Landevejen strengelig forbudt. Drengene havde derfor udstillet Vagtposter hist og her under Bakken for at sikre sig mod en Overrumpling. Og nu stod den frygtede „Wolle“ dernede og saae op mod den pludselig ganske tomme Vej, mens der hist og her fra Grøfterne lød et halykvælt „Kuk-Kuk“ eller „Mi-jav“, efterfulgt af Grinen og Fnisen. Saa opløftede han truende sin Stok, vendte sig hovedrystende om og gik tilbage ind i Byen.

Kort efter hørtes igen Vagtmandskabets Signal. Og et Par Minutter efter var Legen paany i fuld Gang over hele Banen.

Imidlertid havde en af de større Læredrenge faaet en af Pigerne lokket med paa sin Slæde, et Syn, der øjeblikkelig fik Ærgerrigheden til at flamme op i Peter Andreas' Bryst. Midt under Nedfarten standsede han udfor en Klynge lattermilde Pigebørn og indbød den allerlængste af dem til at slaa Følge. Efter lidt Nølen gav hun efter og satte sig foran ham overskrævs paa Slæden. Dristigt slyngede han Armen om sin Erobring, — og Blodørnen foer afsted.

„Varsko!“ brølte han af sine Lungers fulde Kraft; han maatte forkynde Verden sin Triumf.

„Saa du Peter Andreas? . . . Ja, det var jo Per!“ hørte han i Forbifarten fra et Par af Kammeraterne, der var paa Vej opefter med deres Slæder. Hans Hjerte svulmede. Han havde opfanget den ufrivillige Beundring i Tonefaldet.

Ogsaa Pigebarnet — en sortøjet og sortlokket Tiggertøs — vendte sig under den vilde Fart anerkendende om imod ham og grinte med en stor, rød, halvaaben Mund, der fik hans Kinder til at